

tværtimod ere blevne ringere for dem i de senere Aar, og det godtgøre de ved at henvise f. Eks. til de Kulturarbejder, der foretages i Statsskovene, og hvor man f. Eks. ved Gravning kræver, at der skal graves til en større Dybde end tidligere, medens Akkordbetalingen for det gravede Areal ikke er bleven større. Endvidere gøre de gældende, at der ved Skovhugst, ved Fældingen af Træer og ved Sorteringen af de forskellige Brændesorter og Træsorter ofte af Skovarbejderne kræves, at de maa slæbe Brændet en lang Vej inde fra Skoven og hen til Vejene, som gaa gennem Skoven. Det er et Arbejde, som er blevet paalagt dem, men deres Akkordbetaling er ikke stegen, de faa ikke mere, end de have faaet tidligere. Derfor er det saa rimeligt og naturligt, om Skovarbejderne fik Lov til at være medbestemmende ved Fastsættelsen af de Akkordpriser, hvorunder de skulle arbejde.

Deres andet Ønske gaar ud paa, at der maatte gives dem en aarlig Erstatning af 20 Kr. for Slid paa deres Værktøj. Jeg synes ogsaa, at denne Fordring er saa uhyre beskeden og saa rimelig, at jeg ikke kan forstaa, at den skal afvises med en saadan Haardhed, som Tilfældet har været, fra Landbrugsministerens Side. Disse Folk gøre gældende, at de slide paa deres Værktøj for 20 Kr. om Aaret, og da det gøres i Statens Tjeneste, synes jeg dog, det var rimeligt, at Staten tog en lille Smule Hensyn til dem og gav dem den Erstatning, de her ønske. Deres Kaar ere i Virkeligheden daarlige og tarvelige nok i Forvejen, saa at man ikke yderligere skulde paabyrde dem direkte Udgifter til at holde deres Værktøj vedlige. I det hele taget har jeg ikke længe set noget mere rimeligt og noget mere beskedent end dette Andragende, og det undrer mig, som sagt, at man har stillet sig saa afvisende fra Flertallets og fra den højtærede Landbrugsministers Side. Og navnlig, maa jeg sige, forundrer det mig, at to af Finansudvalgets Medlemmer have været med til denne Afvisning. De to Medlemmer, jeg her siger til, er det ærede Medlem for Grenaa (N. Pedersen) og det ærede Medlem for Bjergetkredsen (Nørhave). Disse to ærede Medlemmer stode nemlig i Rigsdagssamlingen 1897—98 som Medforslagsstillere sammen med 9 andre Venstremænd, som endnu ere Medlemmer af dette Ting, til et fra Venstres Side stillet Forslag om, at Statsarbejdernes Dagløn skulde forhøjes med 35 Øre, saaledes at enhver Dagløn, der var under 3 Kr., skulde hæves, men

at ingen Dagløn maatte komme ud over 3 Kr. Til dette Forslag var, som sagt, disse to ærede Medlemmer af Finansudvalget Medforslagsstillere. Være Skovarbejderne den Gang komne til disse to ærede Medlemmer og havde bedt om 2 Kr. 50 Øre, vilde de jo med Glæde være gaaede med dertil den Gang og vilde have sagt: I skulle faa 35 Øre ekstra, I maa gerne komme op til 2 Kr. 85 Øre, ja, vi have endda ikke noget imod, om I skulde naa op til de 3 Kr. om Dagen. Men nu have disse to ærede Medlemmer taget et andet Standpunkt; den Arbejdervenlighed, de den Gang viste, synes de i hvert Tilfælde ikke nu at nære overfor Skovarbejderne. Jeg vil haabe, at de 9 andre Venstremænd, som endnu ere Medlemmer af dette Ting, ville stille sig mere standhaftige, naar vi nu skulle til at stemme om Sagen, og jeg vil da særlig haabe, at det ærede Medlem for Rudkøbing (Guldbrandsen), som var Ordfører for Forslagsstillerne i 1897—98, og som kæmpede drabeligt overfor Højres daværende Ministre, som ikke vilde gaa med til at yde daglønnede Statsarbejdere disse 35 Øre, har den samme Standhaftighed endnu, og at han ikke er bange for nu at træde op mod vor Landbrugsminister og læse ham Teksten paa samme Maade, som han den Gang gjorde overfor Højres Ministre. Som sagt, vi vide, at de to Medlemmer, som ere komne ind i Finansudvalget, have svigtet, men jeg haaber, at de 9 andre Venstremænd staa fast, saaledes f. Eks. det ærede Medlem for Varde (S. Sørensen), det ærede Medlem for Mariager (Moestrup), jeg mindes nu ikke alle de ærede Medlemmer, men de Herrer vide jo godt selv, hvem det er, der har været med, og hvem det er, der ikke har været med, vi kunne jo finde deres Navne i Rigsdagstidende, de stode, som sagt, som Forslagsstillere, og jeg vil haabe, at de nu ville staa fast, og at det vil vise sig, at den Kærlighed, som de den Gang gennem deres private Lovforslag lagde for Dagen, ikke alene overfor Skovarbejderne, men overfor samtlige Statens Arbejdere, ikke var tomt Mundsvejr, og navnlig skal det glæde mig meget at høre det ærede Medlem for Rudkøbing holde sin Tale om igen, denne Gang rettet ikke mod Højres Minister, men mod vor højtærede Landbrugsminister.

Det samme Mindretal har dernæst stillet Ændringsforslag under Nr. 36 og 37, der vedrøre Oplæring i økonomisk Havebrug. Der er paa Finansloven to smaa Bevillinger, som ere tænkte anvendte paa Husmands- og Arbejdersønner, de-